

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **Ing. arch. M. R.**, proti žalovanému: **Statutární město Brno, Městská policie Brno**, se sídlem Křenová 67, Brno, proti rozhodnutí žalovaného vydaném v blokovém řízení dne 30. 6. 2008, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. 11. 2009, č. j. 57 Ca 103/2009 – 6,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou osobně dne 31. 12. 2009 se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného usnesení Krajského soudu v Brně, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného, jež bylo vydáno v blokovém řízení dne 30. 6. 2008, a kterým byla stěžovateli jako řidiči motorového vozidla uložena pokuta za spáchání dopravního přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti.

Krajský soud shledal žalobu stěžovatele nepřijatelnou podle § 68 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť dotýčný v dané věci nevyčerpal procesní prostředky k ochraně svých práv. K uvedenému závěru soud dospěl na základě judikatury Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá, že pokud soudní řád správní označuje za nepřijatelnou žalobu proti správnímu rozhodnutí, vůči němuž žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky, tím spíše musí být nepřijatelná žaloba proti rozhodnutí, které bylo vydáno v důsledku souhlasu účastníka řízení, a tedy jeho vědomého rozhodnutí, že přestupek nebude projednáván v řízení, jehož předmětem by bylo skutkové i právní posouzení jeho jednání. Takovým rozhodnutím je i rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení podle § 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Krajský soud proto žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Stěžovatel proti tomu v kasační stížnosti namítá, že poté, co byl dne 30. 6. 2008 strážníky obviněn ze spáchání výše uvedeného přestupku, mu tyto autoritativně a bez jakéhokoliv poučení o jeho právech oznámili, že je povinen zaplatit pokutu v blokovém řízení, přičemž mu však již nesdělili, že jejím zaplacením či dokonce pouhým převzetím pokutového bloku se současně vzdává práva na odvolání. Z těchto důvodů stěžovatel pokutu na místě uhradil, přestože s jejím uložením nesouhlasil. Stěžovatel dále namítá rovněž procesní pochybení krajského soudu spočívající v tom, že v dané věci nebylo vyhověno jeho návrhu na nařízení jednání a předvolání strážníků, kteří s ním vedli blokové řízení. Krajskému soudu vytýká rovněž to, že se dostatečně

nezabýval jeho věcnými námitkami a omezil se pouze na citace judikatury Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel proto navrhuje, aby zdejší soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel podal kasační stížnost opožděně.

Podle ustanovení § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin.

Podle ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.

Podle ustanovení § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Podle ustanovení § 106 odst. 2 první věty s. ř. s. kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení.

Ze spisu krajského soudu bylo zjištěno, že napadené usnesení bylo stěžovateli doručeno soudním doručovatelem ve středu 16. 12. 2009. Lhůta pro podání kasační stížnosti proti tomuto rozhodnutí tak uplynula ve středu 30. 12. 2009. Vzhledem k tomu, že stěžovatel podal kasační stížnost osobně u Krajského soudu v Brně až ve čtvrtek 31. 12. 2009, je nepochybné, že se tak stalo po uplynutí zákonné dvoutýdenní lhůty, jejíž zmeškání nelze prominout (§ 106 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud proto z uvedeného důvodu usnesením odmítl kasační stížnost stěžovatele proti napadenému usnesení Krajského soudu v Brně jako opožděně podanou (§ 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s.), aniž by se kasační stížností zabýval meritorně.

Vzhledem k tomu, že v této věci nebyla splněna jedna ze základních podmínek řízení o kasační stížnosti, jejíž nedostatek je neodstranitelný, nezabýval se zdejší soud ani tím, zda byly splněny ostatní podmínky řízení a zda kasační stížnost měla všechny formální náležitosti, neboť hodnocení těchto otázek by již za dané situace bylo nadbytečným.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2010

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu